

TÜRKAY

aylıq ədəbiyyat dərgisi

2020

1/9/2023

BU SAYIMIZDA

- Rana İslam Değirmenci / Manzumeyi Aşk / 3
Nəcibə İlkin / Bu Gecə / 4
Nesrin Sipahi Kıratlı / Yaralıyım / 5
Əzizə Ağahüseynqızı / Qoşulub Payıza Çıxıb Gedəsən / 6
Kadriye Kırdök / Mavi Çiçekli Nazilli Basması / 7
Nazilə Məmməd Zəfərli / Şəhidinəm Azərbaycan / 10
Ziba Sevindik Hüseynova / Azərbaycan-Türkiyə / 11
Maşide Dinçer / Köhne Bahçedeki Ses / 12
Nurkan Gökdemir / Dost'a Giden / 13
Halise Tekbaş / Yüzüm Seninle Güldü / 14
Şerife Sönmez / Memleketim / 15
Mərziyə Sarvan / Əsgər Anasıyam Mən / 16
Sündüs Arslan / Hangi Eylül Öpecek Hüzünlü Gözlerinden / 17
Sona İntizar / Dost Məktubu / 18
Mətanət Hüseyinxanqızı / Gəncləşir Dünya / 19
Meryem Küçük / Derin ve Karanlık / 20
Təranə Əliyeva / Darıxır / 21
Xalidə Hicran Seyidova / Yarım Qalan Ömürlər / 22
Yasemin Kuloğlu / Nar'a Yolcuyum / 23
Zeynep Sümer / Şehidim / 24

T Ü R K A Y

aylıq ədəbiyyat dərgisi

Baş redaktor Lütviyyə Əsgərzadə

Məsul katib Tayyib Atmaca **Sosial yayına məsul** Sona İntizar

Üz qabığı rəsmi Şemsiyyə Hassani

E mail turkayedebiyat@gmail.com

Say 9 Sentyabr 2023

Manzumeyi Aşk

/1.Cüz /

Bana sevda nedir bilmez diyorlar
Hiç yiğitçe soran oldu mu cana
Ya neden koptum ansızın
O sevda kıyılarından
Yürek atışları doludizgin koşarken
Kolay mı sanırsınız
Aşkı tutmak yularından...

/2. Cüz /

Her ahım dua
Her nefes yana yana
Yürek tekkesini bekledim ben
Bir ömür gece gündüz
Sükûtum beyan eder
Sadakatim cihana
Tek bir katresi ziyan olmasın
Göz göz olmuş kadehimle
Her dem içtim kana kana
Bu aşkın sularından

/3. Cüz/

Ey sabah
Sus kimse görmesin bizi
Varsın gece örtsün üstümüzü
Ve kimse bilmesin içimizi
Sevdayı da katreyi de 'Bir'i de
Anlatma onlara
Aşkı bulmayan
Uyanmasın uykularından
/... /

Nəcibə İlkin

Bu Gecə

Bu gecə intihara
Yol gedir ümidlərim
Ögey baxışlarımda
Güzgülənir dərdlərim..

Azalır dodagımda
Gülüşümün sayları
Bir bir ölüb gedirlər
Ürəyimin tayları.

Gözlərimin işığı
Ürəyimdən güc alır
Əllərimdə üşüyən
Arzularım qocalır.

Bu gecə Qarabağa
Gedən həstətim yanır
Bu gecə ürəyimdə
Qarabağ alovlanır...

Yaralıyım

Sen
benim
en derin yaramsın
gönlüm yaralı
biliyorum
ilacı yok
merhemi yok
aramıyorum
iyileşemiyorum
iyileşmek istemiyorum
iyileşmeyeceğim
sevgin bende
yara bende
sen benim en derin yaramsın
yaramı seviyorum
ben seni sevmeyi seviyorum

Qoşulub Payıza Çıxıb Gedəsən

Yağan yağışları islada səni,
Buludlar bilələr bir ada səni,
Gəzib tapmayalar dünyada səni,
Qoşulub payıza çıxıb gedəsən.

Onsuz da bezardi ruhum bu yerdən,
Yalandan, kələkdən, böhtandan, şərdən,
Bir fikir ağılıma gəlir ki, hərdən,
Qoşulub payıza çıxıb gedəsən.

Guya ki, tanımır bu yollar məni?
Yavaş yaz qələmim duyarlar məni,
Yaxamı buraxmır xəyallar mənim,
Qoşulub payıza çıxıb gedəsən.

Daha bu şəhər də mənə dar gəlir,
Günlər ötüsdukcə intizar gəlir,
Xəzan keçib gedir, şaxta, qar gəlir,
Qoşulub payıza çıxıb gedəsən.

Həsretim həb kimi canımı yeyib,
Payıza üç aylıq "qızıl"ım deyib,
Götürüb əyninə sarı don geyib,
Qoşulub payıza çıxıb gedəsən.

Yağmuru, çiskini, küləkləriylə,
Durna qatarının lələkləriylə,
Kövrək xəzəllərin bələkləriylə,
Qoşulub payıza çıxıb gedəsən.

Mavi Çiçekli Nazilli Basması

İki haftadır bu loş ve nemli odada yatıyordu. Sık sık eltisi gelir, odanın köşesindeki ocağı yakardı. O zaman ısındığını hissedirdi. Kış da erken mi gelecekti ki bazen iliklerine kadar üşüyordu. Yoksa hareketsiz yattığından mı titreme alıyordu bu zayıf, cürümsüz bedenini? Yatmaktan sırtı ağrımişti. Kalkıp biraz oturmak istedi. Kırık ayağının kopacakmış gibi ağrmasına direndi, sırtını hasır yastığa dayayıp oturdu. Ayağının yarasını hiç önemsemiyordu. Nasıl olsa birkaç haftada geçerdirdi. Ya yüreği, yüreğindeki yara çaresiz bir dert gibiydi. Nasıl merhemler sürmeliydi ki iyileşsin? Şu hasta halinde derdine derman olacak kimsesi yoktu. Hayat arkadaşı dersin işte ortada... Ne umutlarla evlenmişti. Sırtını yaslayacağı bir dağ, derdini anlatacağı bir dost aramıştı; ama nafile. Anası yoktu. O daha altı yedi yaşındayken ölmüştü. Onunla ilgili hatırladığı; sıcak, sınımsız kocağı, sarıldığında yeşil sabun kokan mavi çiçekli Nazilli basmasından fistanıydı. Hep onu mu giyerdi ki aklında kalmıştı o mavi çiçekli Nazilli basması fistan? Fakir bir komşuları vardı. Bu fistanı anacağı öldükten sonra ona vermişlerdi. Adettendi, ölenin giysilerini fakir fu-karaya dağıtırlardı. O yaşlarda bu komşu kadının anasının fistanını giymesine çok içerlemişti de hiç sesini çıkartamamıştı. Çünkü koca ana öyle tembihlemişti. Ama o fistanla, mavi çiçekli Nazilli basmasından fistanla dolandır gördü mü komşu kadını, sanki yüreğinin başından korlar akıp akıp da içini dağıldı. Ananın fistanını nasıl bu kadın giyer, o eskitemeden nasıl bu kadın eskitir diye için için kıskanır, buğz ederdi. Eskitti de. Bir müddet sonra yer yer yamalar da vurdu üstüne, rengi uyar uymaz. Bir zaman sonra da giymez oldu. Nedense o zamanda üzülmişti. Fistanı özlemişti de.

Yarısı mutfak, yarısı ambar koca loş odanın kapısı gıcırda-yarak açıldı. Kilolu, eni boyu bir, ağır yürüyen kadın karartısı girdi içeri. Yanında üstü başı kirlenmiş, saçları darmadağın iki yaşlarında

bir de çocuk vardı.

- Acıktın mı Hüsne?

- Yok abla... Acıktığımı da bilmiyorum ya!

- Acıkmışındır. Ben bir şeyler getireyim de ye.

Çocuk iri bedenli kadının elinden kurtulduğu gibi anasının koynuna sokuluverdi. Sanki asırlardır hasretti, sokuldukça sokuldu. Çocuğun kıpırdamasıyla ayağı ağrıyordu ama hiç al-dırmadı. Yüreğinin yarasına sular serpilmişti de rahatlamıştı sanki. Sıcacık sevgiler coşturdu içini. Gözleri doldu. Hasta yatalı da pek durmuyordu göz pınarlarında yaşlar, hemen akıveriyordu. Eltisi müdahale etti.

- Ağlama kız gene, iyileştin sayılır. Bir iki güne kadar kal-karsın inşallah.

- Hastalandığıma yanmıyorum be abla. Nasılsa iyileşirim. Ama sen de bilirsin ki bu mendebur adam beni karı etmeye

etmez. Şu yavrularıma ağlarım. Bırakmam onları üvey ana eline. Bilirim analık derdini, onları da kendim gibi anasız ko-yamam.

Hüsne, sanki bu dünyaya çocukları ve kocası için müte-madiyen bir hizmetçi gelmişti. Karşılık beklemeden koşturur dururdu. Yazın ucunu görmeden tarlada, bağda bahçededir. Alnından ter, sırtından bebe eksik olmamıştır. Yaptığı her işte, gittiği her yerde çocuklarını ihmal etmez, yanından ayırmazdı. Altı aylık bebese sırtında bağlı, tarlalarda kocasıyla orak sallamıştı da parmak ısırmayan kalmamıştı. Takdir etmeyen tek kişi vardı o da kocası... Bu kapıya geldiği günden beri iter kakardı onu. Yaz, kış, sabahın körü, akşamın ayazı demez, bir elinde ibrik bir elinde peşkir yetiştirir. Elini, yüzünü, aya-ğın yıkatır, sıcak çorbasını, aşını zamanında sofraya koyardı.

Ama nafile kapıdaki it kadar hatırı sayılmazdı. Kocası hep:

- Bu avrat milleti saçlı uzun aklı kısdır. Fazla taltife, akıl danışmaya gelmez, derdi.

Hüsne bunları pek önemsemezdi. Şu dayağı da olmasa, her aksiliğine dayanırdı. Dayanamayıp ne yapabiliirdi ki? Gel-in olurken babası;

"Bu evden gelinlikle çıkarsın, kefenle girersin!" diye tem-bihte bulunmuştu. Şu dünyada ona destek bir kul yoktu. Çocukları vardı... Filiz gibi büyüttüğü, hayaller, istikballer kurduğu, umutlar bağladığı... Onlar da olmasa ne yapardı? Yüzünü güldüren mutluluk dedikleri şeyi yüreğinin köşesin-den, küllerin arasından kıvılcımlayan tek şey bu yavrulardı.

Eltisi ocağın başından iri, yuvarlak bedenini kaldırdı. Ağır hareketlerle bir tasa doldurduğu sıcak çorbayı yeni kalaylı bakır tepsiye koydu.

- Hüsne, doğrul da ye biraz! Yemezsen iyileşemezsin.

Çocuk anasının kucağından ayrılmak istemiyordu. Sanki anasının çektiği iç ıstıraplarının farkındaydı da teselli babın-dan ona sınımsız sarılmıştı. Kadın daha bir bastırıldı çocuğu bağrına.

Akşam olmaya yakındı. Mutfağın küçük penceresinden sızan cansız ışık kaybolmaya başlamıştı. Işığın kaybolma-sıyla akşamın olduğunu anlardı Hüsne. Böylece bir gün daha bu karanlık odada tamamlanırdı. Bağrındaki çocuğun saç-larında parmaklarını gezdirdi. Güneşten kapkara olmuş cılız elini avucunun içine aldı, yanağına götürdü. Çocuk, zeytin tanelerini andıran yuvarlak siyah gözlerini daha da bir yuvar-laklaştırmış anasını inceliyordu. Deruni bir sevimlilik vardı ikisinde de. Hüsne çocuğu severken neler düşünüyordu kim bilir? Gözleri dolmuş yüzünde çok az rastlanan mutluluk çiz-gileri belirmişti. Kalbinde demlediği sevgileri göz bebeklerini yol seçmişçesine bu minik insan yavrusunun yüzüne, saçına, eline, ayağına kadar her tarafına bakışlarıyla dağıtıyor, sevgisiyle kaplıyordu. Küçük yavrusunu sınımsız kollarıyla

sardı, bağırında ezercesine kucakladı. Kirli, dolaşık saçlarını bulunmaz bir

misk gibi kokladı, öptü. Oda iyice kararmıştı. Ocaktan çıkan alevler etrafı aydınlatıyor sonra karanlığa yenik düşüyordu.

- Ben gideyim Hüsne... Birazdan Elif 'le, Ali gelir, seni yalnız komazlar.

- Sağ olasin abla. Git! Senin de işin gücün var.
- Öyle, yattığın yerde çok dertlenme. Canını sıkma düşünüp düşünüp. Kadın kısmı sabırlı olmalı. Her şeye göğüs gemeli. Sabır et, iyileşmene bak. Çoluk çocuğun perişan oldu.

Sözünü bitirdi. Tek diz üstü oturduğu minderden yere dayanarak ağır ağır kalktı. Odanın ortasında dev anası gibi duran direğin gövdesindeki elektrik düğmesine bastı. Hüsne'ye döndü:

- O kadar dedim Musa'ya, şu kadının yatağını oturduğunuz döşeli odaya serelim diye. Orası aydınlık, hem gelen giden de rahat eder. Yok, laf dinletemedim. Seni bu ocağın başında, küllerin arasında...

Lafını yarım bıraktı. Daha fazla konuşmanın bu hasta kadını tümünden üzeceğini düşündü. Kapıdan sessizce çıktı. Küçük ampulden ve ocaktan yayılan ışık demetleri odayı hoş bir aydınlığa doydurmuştu. Çocuk bu aydınlıktan cesaretlenip etrafta kendine oynayacak şeyler arıyor, bir sağa bir sola dolanıp duruyordu. Dışarıdan Elif ile Ali'nin sesleri duyuluyordu. Otlatmaktan getirdiği koyunları ağıla koyuyorlardı. Etraf koyun, kuzu ve onlarla mücadele eden iki çocuğun sesleriyle dolmuştu. Kasvetli geçen bir günün sonu daha gelmişti. Ama Hüsne biten güne değil çocukların akşam eve dönüşüne seviniyordu. Odanın kapısı açıldı. Önde Elif, iki çocuk arka arkaya girdiler. Hüsne onları gördüğünde her şeyi unuttur, kendini güçlü, arkasını dağlara vermiş hissedirdi. Onun bütün dünyasını bu çocuklar dolduruyordu. Kapıdan onların arka arkaya girişini görünce dünyanın tüm güzelliklerine sahip bir kadın gibi hissetti kendini. Yattığı yerden doğruldu. Koşup kucaklamak isterdi, sınıksız sarmak; ama kımıldadıkça kırık ayağı derinden sızıyordu.

- Geldiniz mi yavrularım, canlarım? Yanıma oturun biraz! Öyledim sizi.

- Ana nasılsın, ayağın iyi mi? dedi Elif.

Bir eliyle de kadının başından kayan beyaz tül bendini düzeltiyordu. İki de öyle şefkat doluydu ki, odanın içinde her biri onların geniş yüreklerinden havalanmış yumak yumak sevgi topları uçuşuyordu. Ana, çocuklarının akşama kadar terden, güneşten, tozdan boz renge bürünmüş yüzlerini, saçlarını, öptü kokladı..

- Elif!

Kaba, bir o kadar da sert ve sevimsiz bir sesle irkildiler:

- Geldim baba.

- Yetiş! Bana ibrikle su getir! Şu yüzümü, gözümü bir yıkayayım. Akşama kadar tarlada, yabanda çalış, akşam eve gelince hizmet edecek bir avrat yok!

Bir taraftan elini yüzünü yıkıyor, bir taraftan da habire

homurdanıyordu. Elif havluyu uzatırken derin bir nefes aldı: "Baba sen kırdın anamın ayağını hiç yere, yoksa hizmetini eksik mi ediyordu?" diyecekti ki sustu. Söylese kim bilir bu ejderha kılıklı adam ne ateşler saçardı etrafa. İri bedenini mutfağın kapısından zor girdirdi. Lambadan vuran ışık arkasında dev gibi bir gölge oluşturmuştu.

İkinci bir adam gibi ürkütücü ve kabaydı. Kadın irkildi.

- Daha kalkmadın mı sen ayağa? Kızım Elif, koy sofrayı da ne varsa yiyelim.

Akşam, evin döşeli odasına köyün avareleri dolmuştu. Tavla attıttılar, sohbet ettiler. Hüsne karanlık odada ocağın sessiz yoldaşlığında avundu. Kimi zaman alevler yükseliyordu kara ocaktan, kimi zaman sönmeye yakın çıtır çıtır içten yanıyordu birkaç çalı çırpı. Odanın duvarlarında gölgeler ışıkla saklambaç oynuyordu. Kadın, kızı ile gün boyu yaptıklarını konuşurken, iki küçük çocuk şiltelerin üstünde ateşin çitirtisini ninni bilip sızmışlardı. Hüsne'nin ev bark olmak için gelin geldiği bu evde bütün hayatı işte bundan ibaretti.

Birkaç hafta geçti, birlikte birkaç asır da bir geçti. Hüsne iyileşti dört elle evine, tarlasına, bahçesine sarıldı. Dur durak bilmeden, gün doğumundan gün batımına kadar çalıştı. Ayaklarında, ellerinde nasırlar çıkana, yorgunluktan bitap düşene kadar... Çocuklarını için dedi, çalıştı. Hasat bitmiş, tarlalar, bahçeler derin bir sessizliğe bürünmüştü. Ortalık sapsarıydı. Yeryüzünün koyu sarılığı gökyüzüne aksetmiş, her taraf bir olup anlaşmış gibi altın rengine bürünmüştü. Yapraklar tek tek ahenkle yere iniyor, toprak ağaçların altında sarı bir örtüyle kaplanıyordu. Sonbahar rüzgârı dallardaki son yaprak inene dek ısrarla ve zevkle esiyordu. Yağmurlar başladı. Kışın iş olmazdı. İnsanlar ufak tefek gündelik işlerini yapar, akşamları evlerde toplanırlardı. Soba başlarında kış eğlenceleri icat ederlerdi. Sohbetler gece yarısına kadar sürerdi. Gündelik hayat yazın başka, kışın başka olurdu.

Musa köyün varlıklılarından. O yüzden her akşam döşeli odaya erkek misafirler dolar taşardı. Çaylar içilir, kış meyşeleri yenir, gece yarısına kadar sohbetler edilirdi. Hüsne bütün hizmeti görür, soğuk mutfak odasında çocuklarıyla otururdu. Bazen komşu kadınlar gelir, kalın ketenlere işledikleri rengârenk kanaviçeleri birbirlerine gösterip, oradan buradan konuşurlardı. Böyle bir gece, misafirler gittikten sonra, bir iki arkadaşı arkaya kalmış, Musa ile bir müddet daha odada konuşmuşlardı. Ertesi gün de Musa'yla beraber yakın bir köye misafirlığe gittiler. Akşamüzeri hava kararmaya başlamıştı ki Musa atının arkasında bir kadınla çıktı geldi. Hüsne ve çocuklar bir anlam veremediler. Misafirdir deyip odaya aldılar. Musa vakit kaybetmeden Hüsne'yi ve çocukları odada topladı. Sesinde endişeyle karışık emir vardı. Yabancı kadın odanın baş köşesine oturmuş, etrafı meraklı gözlerle inceliyordu. Duruşuyla ben buraların yeni sahibiyim der gibiydi. Ufak tefek, balık etli, buğday benizli, gözleri elaya çalan, şahin bakışlı bir kadındı. Mağrur ve sinsi bir duruşu vardı. Çocuklara yapmacık bir sevgi bakışı attı. Zorlandığı belliydi. Sanki biraz da çekiniyor, bilmediği yerde garipliğini gizleyemiyordu. Ala-

cağı tepkinin belirsizliği de onu endişelendiriyordu.

Musa bir kadına, bir çocuklara baktı. Hüsne'ye bakamadı konuştu.

- Bu Halime, evin ikinci hanımı. Ananızdan sonra tabii, dedi. Hüsne'nin gönlünü almak ister gibi, bu bezgin kadına baktı, sonra devam etti.

- İster Halime ana, ister abla deyin; ama tatsızlık istemiyorum. Hepiniz bu evin içinde iyi geçineceksiniz.

Hüsne oturduğu mindere yapışmıştı. Adeta donmuş, kıpırdamaya mecali kalmamıştı. Gözlerini yaşlar zorluyor, o ağlamamak için direniyordu. Bu arsız kadının, hissiz duygusuz, uçkur peşindeki bu pervasız adamın önünde ağlamayı kendine yakıştıramadı. Ama o yaşlar kendiliğinden aktı, aktı... Bir güçle kendini toparlayıp oturduğu yerden doğrulur gibi yaptı.

- Musa ağa bunu da yaptın ya bana... Gayrı canımı da alsan kıymeti yok. Yeni avradınla var ne halt edersen et. Ama şu yavrular için bu damı terk edemem. Sana da, avrat üstüne avrat gelen bu ruhsuz kadına da günahsız yavrularımı hizmetçi bırakıp ezdiremem.

Musa on üç yıllık karısının böyle konuşabileceğini, kırılacak bir kalbi olduğunu hiç düşünememişti. Ya da önem mi vermemişti, şaşırdı. Biraz da acıdı sanki... Sonra bir şey olmamış gibi toparlandı,

- Ben tatsızlık istemem bu evde! Herkes yerini bilsin, dedi gür bir sesle. Duruşunda ben erkeğim, istediğimi yaparım hükmü vardı. Son söylediğini tekrarlardı. - Herkes yerini bilsin! Öyle de oldu. Herkes yerini bildi. Yeni hanım evin en ferah ve en döşeli odasına yerleşti. Takılar, fistanlar, örtülerin en güzeli alındı kasabadan. Hüsne on üç senedir görmemişti bunların hiçbirini.

Çok da önemsemedi zaten. Gene eskisi gibi evin ve çocukların işini göğüsledi. Kış bütün marifetini gösterme çabasına girmişti. Bir sabah beyazlıklarla uyandılar. Kar yağmış, dağ, taş, yer, gök beyazlarını

giymişti. İlahi bir el özenle ve hak geçirmeden beyaz bir kremayı sürmüştü gözün gördüğü her yere. Öyle güzeldi ki, bu beyazlığa bakarken insanın gözü kamaşıyordu. Ağacların her biri beyaz kürkleri giymişlerdi de etrafa böbürlenerek heybetli pozlar veriyorlardı. Bir nokta yoktu bu beyaz giysiden yoksun. Musa da dahil köyün erkekleri av hazırlıkları yaptılar. Evin yeni hanımı mutfakla döşeli oda arasında salına salına koşuşturuyor, Musa'ya av için heybe hazırlıyordu. Musa yeni hanımın yaptığı en küçük hizmeti bin bir taltifle karşılıyordu. Hüsne bir kenarda bütün bunları izliyor, onca emeklerinin taltif yerine azarlamalarla karşılık görmesine hayflanıp, her şeyini elinden alan bu kadına derinden ama belli etmeden buğz ediyordu. Bunca yıllık emeklerle kurduğu evin sahibi artık bu kadın olmuştu. Emek vermeden, üstelik kendinin hak ettiği taktiri ve sevgiyi de bu kadın alıyordu. Ne kadar zordu adaletsizlik karşısında hiçbir şey yapamadan, öyle eli kolu bağlı kalmak. Elinden başka şey de gelmezdi zaten. Dedikleri gibi eksik etekti. Avcılar dağlara doğru kızak-

larla, atlarla tırmandı. Beyazlıklar üzerinde siyah noktalar gibi kayboldular. Akşama kadar silah sesleri dağdan ovaya yankılar bırakarak yayıldı. Birçok masum keklik, tavşan, tilki öldü. Neden öldüğünü, suçunun ne olduğunu bilmeden...

Akşam yaklaşmıştı. Avcılar dönüş için hazırlanıyorlardı. Musa'nın keyfine diyecek yoktu. Bol av yapmıştı. Heybesi doluydu. Yeni hanımın bunca kekligi, tavşanı görünce ne diyeceğini düşününce beyaz örtülü patikadan iniyordu. Ayağı karla örtülü bir çukura denk geldi. Diğer ayağı ile dengeyi kurmak isterken patikanın ucundan yuvarlandı. Onu avcılar bulduğunda yürüyemiyordu. Bacağı iki yerinden kırılmış, beli de tutmuyordu. Yakın köylerde ne kadar kırık çıkıkçı varsa getirildi. Bacağı iyileşir belki ama belindeki sakatlıktan yürüyemez diyorlardı. Aylarca yattı. Yeni hanım birkaç hafta başında pervane döndü. Sonra pek önemsemez oldu. Bir gün bohçasını toplayıp, birkaç günlüğüne köyüne gitti. Birkaç gün değil, birkaç hafta geçti ama Halime dönmedi. Kendisi yerine, dönmeyeceğinin haberi geldi. Musa hasta yatağında daha da hastalandı. Kimsenin yüzüne bakamaz oldu. Onu görmeye gelenler hastalığını değil de Halime'yi soruyorlardı. Her kafadan bir ses, bir yorum çıkıyordu.

"Ya bu kadın, evimin emektarı bu kadın... Her şeyi bir kenara bırakmış iyileşmem için elinden geleni yapıyor. Ben bunları hak ediyorum mu?" diye düşünüyor, gerçeğe yüzleşiyordu. Yaşadıkları mı değiştirdi, yoksa sihirli bir el mi bu aksi adamı... Gene celalliydi ya!

Hüsne'ye ve çocuklara bir başka bakar olmuştu. Bu zavallı kadın onun gözünde büyüdü. Aylar geçti. Musa'nın kırıkları iyileşti ama belindeki sakatlık yüzünden ancak bastonla yürüyebiliyordu.

Birkaç gün sonra bayramdı. Şehre alışverişe gitmek için hazırlandı. Tek tek çocuklarının siparişini aldı. Sıra Hüsne'ye geldi. Hüsne, karanlık mutfak odasında hamur teknesinin başındaydı. Loş ışıkta kadını zor seçti. Öyle işine dalmıştı ki kendini fark etmedi bile. Birkaç saniye bu zavallı kadını izledi. Bunca yıl mücadelesi geldi aklına. Bir de kendinin aksiliklerini çekmesi, sabırla geçen yılları...

Bu yıllar, bu acılar yaşından fazla yaşlandırmış, adeta kamburu çıkmış, arkadan altmışlık nineyi andırıyordu. Musa'nın acımayla karışık içi sızladı. Bir zaman boşluğunda asılı gibiydi. Dışarıdan şehre gidecek otobüsün sesi kendine getirdi onu.

- Hüsne bayram alışverişi için şehre inecem, istediğin bir şey var mı?

Hüsne yaptığı işi bıraktı, kapıya yöneldi. Gözlerinde hayretle karışık anlamsız bakışlar vardı. Bunca yıl ilk defa duymuştu bu soruyu. Kafasında tekrarlardı "İstediğin bir şey var mı?" , "Var ya!"

dedi kendi kendine. Bunca yıl neler istemişti... Musa karısının şaşkınlığını anlamıştı. Tekrar sordu:

- Bir şey ister misin?

Hüsne şaşkınlığın sersemliğiyle kendini toparladı.

- Var ya!.. Şeyy... Nazilli basması, mavi çiçekli olsun.

Nazilə Məmməd Zəfərli

Şəhidinəm Azərbaycan

Mənim doğma, əziz anam, gözlərimdə yaş olmasın,
Sinən dağlı sinən dərddli üzün kədərdən solmasın,
Mənim anam şəhid sözü başdaşıma yazılmasın?
Tökmüşəm qan, vermişəm can, yaşa, var ol, Azərbaycan!

Vətən üçün torpaq üçün şəhidinəm, Azərbaycan!
Gözəl bacım, başın sənəin dağlar qədər uca olsun,
Arzum idi mən razıyam qoy kəfənim bayraq olsun,
Vətən üçün şəhidəm mən, atam mənə qürur duysun,
Tökmüşəm qan, vermişəm can, yaşa, var ol, Azərbaycan!

Vətən üçün torpaq üçün şəhidinəm Azərbaycan!
Qardaşımın alını açıq onun üçün uca dağam,
Şəhid ölməz, şəhid yaşar bilinki mən sağam,
Yerim cənnət, anam Zəhra, Allaha da mən qonağam,
Tökmüşəm qan, vermişəm can, yaşa, var ol, Azərbaycan!

Vətən üçün, torpaq üçün şəhidinəm, Azərbaycan!
Yarım məni gözləyirdi, ürəyində dağ gəzəcək,
Gündüz gəzib, gecə yatıb yuxusunda gözləyəcək,
Övladına atasından yar qürurla söyləyəcək,
Tökmüşəm qan, vermişəm can, yaşa, var ol, Azərbaycan!

Vətən üçün, torpaq üçün şəhidinəm Azərbaycan!
Hər oğula qismət olmaz bayraq ona kəfən olsun,
Şəhid adın o alaraq tarixlərə izlər qoysun,
Vətənimə canım fəda, canım ona qurban olsun,
Tökmüşəm qan, vermişəm can, yaşa, var ol, Azərbaycan!
Vətən üçün, torpaq üçün şəhidinəm, Azərbaycan!

Ziba Sevindik Hüseynova

Azərbaycan- Türkiyə

Bizə şöhrətdir, şandır,
Azərbaycan-Türkiyə.
Bir ürək, iki candır,
Azərbaycan-Türkiyə.

Adı daim qoşadır,
Hər işdə baş-başadır.
Çanaq qala, Şuşadır,
Azərbaycan-Türkiyə!

Sevinci bir, dərdi bir,
Hər amalı birdi, bir.
Sivas, Qarabağ, İzmir,
Azərbaycan-Türkiyə!

Yaradandı, qurandır,
Qaranlığı yarandır.
Oğuz eli, Turandır,
Azərbaycan-Türkiyə!

Oğlu, qızı hünərvər,
Düşməne sinə gərər.
Atatürk, Ata Heydər,
Azərbaycan-Türkiyə!

Köhne Bahçedeki Ses

Alnına sardığı yeşil yemenisiyle ufacık tefecik, elleri topacık bir kadını anneannem. İlk çocukluk çağlarıma adım atarken etrafımı yeni yeni tanımaya başlıyordum, anneannemi böyle hatırlıyorum. O sokaklarda akşama kadar gezer dolaşır, kim ne verirse onu yedi. Çoğu zaman mahallenin çocukları arkasından deli diye bağırarak koşarlardı. Anneannem hiç üstüne alınmaz o da çocukların taklidini yaparak gülerdi. Bazen yolda gördüğümde peşime takılıp bizim eve gelmesin diye yolumu değiştirdim. Çünkü annemle aralarında aşılamayan buzdan bir dağ vardı. Anneannem her zaman dayımlarda kalır bizim eve hiç gelmezdi. Zaten kimseyi de tanımazdı ya, aklını kaybetmişti zavallı. Aklını nerede ya da kimde kaybetmişti bilinmez.

Bayramlarda dayımın kızlarıyla beraber sokaklara atılan şeker kabuklarını toplardık. Rengârenk şeker kabukları öyle güzel olurdu ki hangimiz daha çok toplayacak diye yarışa girerdik. O anlarda anneannem de bizimle beraber şeker kabukları toplar, hatta benimki daha çok oldu diye sevinirdi. Çocukluk aklımla anneannemin bizimle beraber neden şeker kabuğu topladığına bir anlam veremezdim.

Yazları Almanya'dan dayım gelir, bizim için en mutlu gün olurdu o gün. Saatlerce sarılmak isterdim dayıma, asık suratı uzun ve siyah sakalları, buna müsaade etmeyen duruşuyla çocukluğumun tam bir hayal kırıklığı oluverirdi dayım. Sonra babamla hararetli bir tartışmaya girer, babam hiç sesini çıkarmadan sükûnetle ve sabırla dayımı dinlerdi. Bunlara bir anlam veremezdim; dayım neden babama hep kızgındı?

Yağmurlu bir kış gününde evimizi kamyona yükleyerek taşındığımızı hatırlıyorum. Çok sevdiğimiz komşularımızdan ayrılmak zorunda kalmak hepimizin içine oturmuştu o an. Okula henüz yeni başlamıştım. Öğretmenimi çok seviyordum. Okulumu, öğretmenimi ve komşularımızı bırakmak ne zor gelmişti çocuk yüreğime. Karşı komşumuz Hidayet ablanın bahçesindeki cevizlerden ve dutlardan yiyemeyecektim artık. Bahçede kızlarıyla beraber oynayamayacaktım. Neden gitmek zorundaydık? Komşumuz Münevver abla, mahallemizin en elit en bilinçli kadınlarından. Mahalledeki gençleri başına toplar mis gibi kekler yapar, ikinci çaylarını şen şakrak içerlerdi. Ben de abla-mla beraber onlara giderek balkonda kızıyla beraber çayımı keyifle içerdim. Sokaktan bize bakan çocuklara da hava atardım. Benim orada olmam ve sokaktaki çocukların orada olmaması beni mutlu eder, çocukluk gururumu okşardı. İyi ki Münevver abla, beni ve abla-mları seviyordu ve ben onların evindeydim.

Kamyon yüklenip hareket ederken bunların hepsine veda etmek zorunda kalmıştık. Daha sonraları okulum yarım kalmasın diyerek aynı okuluma otobüsle gidiş geliş yapmaya başladım. O zamanlar otobüs biletleri olurdu. Babam her ay alır, her gün okula giderken iki tane verirdi, hem erkek kardeşime hem de bana. Dünya o zamanlar ne kadarda güvenilir bir yermiş. Henüz ilkokul birinci sınıfa giden bizleri otobüsle bir yerden bir yere gönderebiliyormuş anne ve babalarımız.

Ya şimdi ki dünya?

Dayımlar ve anneannem de bizden çok uzaklarda kalmışlardı. Babam her şeyini onlara bırakarak çıkıp gitmişti. Ya iki odalı yerleri beton olan evimiz o da öylece kalmıştı aramızda. Bahçedeki selvi ağacının dalları boynunu bük-müştü aramızdan, kırmızı güller... Karanfil kokulu ikindi çaylarımız da burada kalmıştı artık. Kedimiz Tosun da yoktu ortalarda şimdi bizi nasıl bulacaktı?

Yağmur iliklerimize işleyen bir soğukla yağıyordu hava karanlık ve sertti. Bir gün anlamını veremediğim bu soruların cevabını bir mektupta okumuştum. Dayımın babama Almanya'dan yazmış olduğu zehir zemberek bir mektuptu bu. Dayım babama yaz tatilinde geleceğini ve hemen ortak olarak kurdukları dükkândan çıkmasını, evden de taşınmasını istiyordu. Eğer çıkmazsa geldiği zaman çok kötü olacağını ve babamdan nefret ettiklerini yazıyordu. Daha bir sürü nefret söylemlerini ardı ardına okuyordum mektupta. Okurken nutkum tutuluyor, nefesim kesiliyordu. Babam iyi ki o an onları terk ederek ayrılmıştı oradan. Aslında bizim için ve kendisi için en doğru kararı vermişti. O an anlamıştım ki dayımlar ve anneannem babamı ömürleri boyunca hiç sevmemişlerdi. Anneannemin vefatında annem cenazeye tek başına gitmiş bizler gitmemiş-tik. Babam da gitmemişti. Zavallı anneannem bu dünyaya aklını erdirememişti bir türlü.

Seneler sonra o eve merak ettiğim için gitmiştim. Kimseye yar olmamıştı. Bahçedeki selvi ağacı kurumuş, güllerin yerinde yeller esiyordu. Mavi boyalı pencerenin demirleri pas tutmuştu. Hiçbir şey geride bıraktığımız gibi değildi. Geride kalan her şey ya yok olmuş ya da hayata küsmüştü. Derken köhne bahçenin kurumuş çiçeklerinin hisirdayan yapraklarından gelen bir ses duydum... Bu ses anneannemin sesiydi;

“Sen şu koca âlemin farkında değilsin amma Bil ki âlem senin farkında”

Dost'a Giden

Yol'a çağır!
dosdoğru giden yol'a

yalnız ufuklara
ve yalnız O'na
huzur'a giden
sır nurâ yol'a

Yol ki ne ince
ne de çok kısa

öyle muştulu ki
umutla yürüeni
bir anda savurup
göğe uçurur da!..

Haydi çağır kalpleri
esenliğe ve huzura
dosdoğru O'na giden
Dost'a giden yol'a

Güzel'in lîsaniyla
dirim ve umutla
özlemlî dualarla...

Halise Tekbaş

Yüzüm Seninle Güldü

Yıllardır içimde sessizce ağladım
Kainata küser gibi ben hep yandım
Sebepsiz yerlerde taşlara sarıldım
İnan ki görünce seni yüzüm güldü

Tanışmamız üzerinden yıllar geçti
Hayatım renklendi mutluluklar saçtı
Hazanım doldu kalbim tek seni seçti
İnan ki görünce seni yüzüm güldü

Artık düşünmeyip hep güleceğim ben
Kederi kalbimden hep sileceğim ben
Seninle mutluluęu bulacaęım ben
İnan ki görünce seni yüzüm güldü

Şerife Sönmez

Memleketim

Rüzgârları vardır benim köyümün.
Bir tepeden diğer tepeye koşan,
Hırçın bir genç gibi asi ve uslanmaz.

Rüzgârları vardır benim köyümün.
Bir kere esti mi insanın tüylerini ürperten,
Uçuruverecekmiş gibi heyecanlandırın.

Ve bir de ;
Yağmurları vardı benim köyümün.
Rüzgârı kesen ve ortalığı sakinliğe boğan.

Yağmurları vardır benim köyümün.
Damla damla toprağın bağrına hasretle inen.
Vesselam!

Mərziyə Sarvan

Əsgər Anasıyam Mən

Düşməne sinə gərib, vətən üçün döyüşən
Bir tikə çörəyini dostlarıyla bölüşən
Dəfələrlə ölümün gözlərinə dirəşən
Yatağı səngər olan əsgər anasıyam mən.

Bayraq tutan atanın qaməti büküləndə
Şəhidlər xatirəsi ağaclar əkiləndə
Döyüş yoldaşlarını adları çəkiləndə
Gözləri yaşla dolan əsgər anasıyam mən.

Çəkilən acıların heç birinə qıymayan
Fitnə-fəsad kəslərin sözlərinə uymayan
Günahsız körpələrin qanın yerdə qoymayan
Yağıdan qisas alan əsgər anasıyam mən.

Gələcək nəsillərçün örnək olan, iz olan
Mənfurların qəlbinə atəş olan, köz olan
Milyonların dilində əzbərlənmiş söz olan
Qələbə, zəfər çalan əsgər anasıyam mən.

Hangi Eylül Öpecek Hüzünlü Gözlerimden

Ay tutuldu göklerde güneşi sitem vurdu
Ya yanık doğdu gönlüm ya aşk böyle kavurdu!

Taşır geceden kalma dilim simsiyah bin ah!
Yolu geçmişe çıkar sancı çektikçe seyyah
Ritim tutar ateşle hafiften esen rüzgâr
Alnımda yâr busesi, dilimde tüten efkâr...

Pervaneyim gözlerin; düştüğüm dipsiz kuyu
Gözlerinin renginde kırka böldüm uykuyu
Öper alnımdan hüzün, öper yanaktan terim
Bin atlıyı öldürür, başkaldırırsa kederim!..

Hangi anahtar açar, siteme tutsak dili
Hangi hicran ateşi yakar, susan kandili
Haydi, masalla avun, güne düşmeden ağıt
Haydi, davran bir daha puslu havayı dağıt
Dilimde bir hüzzamdır gerçeğin saklı adı
Düşlerimi taşımaz oldu Kaknüs kanadı

Kulağımda kimsesiz ezgilerden fal tuttum
Bir hayal dehlizinde beni bende unuttum
İsyana kalkan başım yüreğimle vuruştun
Gönlündeki değerim bilmem ki kaç kuruştun?
Minyatür umutların kaldığı şu zamanda
Uykudaki sancıyı bitir bir gün uyan da
Ölüm kapı ardında, basıp kaçıyor zile
Yetişmek mümkün müdür, nihayetsiz menzile

Saf bir çocuk gülüşü, gamzelerimde süstü
O gülüşü kaybettim yine bir akşamüstü
Hangi eylül öpecek hüzünlü gözlerimden
Kaç şiir dirilecek yeniden közlerimden
Nice yorgun bakışım asılı kaldı sende
Gözlerim hep sendeydi bilsen de bilmesen de!..

Bulutlar benden önce menziline varmadan
Kanlı gözyaşlarımla daha çok yalvarmadan
Hazan düştü mevsime başım belada yine
Ellerim, o ellerim arş-ı âlâ da yine!..

Gün yanığı sesimden hicaz şarkılar dinle
Bir eylül akşamında yüzleş kendi kendinle
Ya bu sevdayı taşı bir edeple, bir arla
Ya uzaklaş yanımdan kırılmış adımlarla

Uzatma ellerini güneşi tutmak için
Gözlerini kapama ayı unutmak için

Dost Məktubu

Sən hardan biləsən nədir məhəbbət,
Əllərin uzalı qaldımı, söylə?
Gedənin addımın sonadək sayıb,
Qayıdıb gəlməsin gözlərdən belə...

Sən hardan biləsən nədir məhəbbət
Dualar etməyi öyrəndinmi sən?
Narahat, nigaran, tək qalanda yox...
Gözlərin doluxanda biləcəksən...

Sən hardan biləsən nədir məhəbbət
Evdə hazırın yox, pay da gəlməyib.
Nə sənin kitabın yazmayıb bunu,
Nə də ki, ürəyin səndən getməyib...

Sən hardan biləsən nədir məhəbbət
Yolunu saatla gözləmək nədir,
Yorğun simasını görüb, həvəslə
Fikrini dağıtmaq, cəmləmək nədir...

Sən hardan biləsən nədir məhəbbət
Yad bir oyuncaq tək qırmısan onu
Oynadıb, yorulub eyni oyundan,
Divarın küncünə qoymusan onu.

Sən hardan biləsən nədir məhəbbət,
Telini oynadıb, qoxlamağı var.
Hələ həsrətinə tab gətirməyib,
Arada uşaqtək ağlamağı var.

Sən hardan biləsən nədir məhəbbət,
Həvəsinə qurban gəzirsən hələ.
Xoşbəxtlik toy qurub səninçün, amma,
Təxirə salmısan sən onu yenə.

Sən hardan biləsən nədir məhəbbət,
Əyləncə axtarıb yorulmadınmı?!
Kiminsə ürəyin ayağın altda,
Qıranda həyatdan utanmadınmı?

Sən hardan biləsən nədir məhəbbət
Sevinc göz yaşını qəmə qatdınmı?
Sən heç sevdini üzməmək üçün,
Özünü atəşə, oda atdınmı?

Sən hardan biləsən nədir məhəbbət
Kədəri qəlbində gizləmək nədir
Könlünü alarsan, amma özünün
Dərdinsə hələ də öz qəlbindədir.

Sən hardan biləsən nədir məhəbbət
Kiməsə özünü xərcləmək kimi,
Həyat da, sevgi də bir fəlsəfədir.
Sona İntizaram, yazdığım şeir.
Ərmağandır sənə, həmişəki kimi...

Mətanət Hüseynxanqızı

Gəncleşir Dünya

(Ana, ay ana. Dünya dağılacaq öləcəyik biz)

Deyirlər qocalıb,
qocadı dünya,
Qopub məhvərindən,
uçacaq dünya,
Qəzəblə çıxarıb
öz köynəyini,
Ayaqlar altından
qaçacaq dünya.
Son dəfə bir dərin
nəfəs alacaq,
Özünü taqətdən qəfil
salacaq.
Sovrulub kainat
sonsuzluğuna,
Dönüb zərrələrə
gedəcək dünya,
Qocalıb ah, birdən
öləcək dünya.
Yox, yox,
körpələşir, çağadı dünya.
Deməyin qocalıb,
qocadı dünya,

Payızda saralıb
solsa da dünya,
Qışında ağ duvaq
gəlinlər kimi,
Bakirə libası geyinir
dünya.
Ağacın çırtlayan tumurcuğunda,
Otların cücürən
yaşıl tağında,
Baharda yenidən
doğulur dünya.
Lələnin partlayan
al dodağından
Çiçək şəhlərindən
süd əmir dünya.
Qırmızı yanaqlı
almalar kimi,
Gəncleşir, gəncleşir
yayında dünya
Xəzanda saralıb
solsa da dünya,
Dolanıb qayıdır
əzələ dünya.
Doğulub yenidən
gəncleşir dünya.

Meryem Küçük

Derin ve Karanlık

güneşin bıraktığı yerdeyim
ölümün sarı rengine
sönmüş bitmiş küllerle
kandımın kırık yerlerinden
uçmayı denedim
denediğimden uçmayı öğreniyorum – iyileşiyorum

her sırrı saklamakta usta olan gece
kör -sağır - dilsiz
kimsesiz -kimliksiz
bir mendile sığınır gibi
derin derin âhlar biriktirdim

kimse bilmedi kopardım kalbimi
kırmızının ihtişamında
enkaz dolu bir mevsimden geçtim
ben olan bağışlamaz beni artık

Darixır

Günü bitməyən günlərim,
Gəlməyən yaşım darixır.
Arxamca kimlər atacaq?
Köksümdə daşım darixır.

Dağlar tutur dağlığını,
Gedənlər üz ağığını.
Atır əlim sağlığını,
Bişməyən aşım darixır.

Nur tökülür gilə-gilə,
Yağış yağır gülə, gilə,
Keçir üzümdən bir gilə,
Gözdə göz yaşım darixır.

Addımında tozun ətri,
Kül altında sözün ətri,
Ürəyimdə yazın ətri,
Çölümdə qışım darixır.

Gözləyirəm, gün gələcək,
Hansı günümdür gələcək?
Deyirlər bir söz gələcək,
Almağa başım darixır.

Sən darixma, ömrüm-günüm,
Darixmağa çoxdu günün.
Göylərdə görüşmək üçün
Yerdə başdaşım darixır.

Xalidə Hicran Seyidova

Yarım Qalan Ömürlər

Dizində olsa təpər, qarşında nədi çəpər?
Özünə inanan kəs əlində dəmir əyər.

Qoy bilsin, ata –ana qəhrini çəkməyənlər,
Bu “Həyat bazarında” bizə can xərcləyiblər.

Dəmirçinin gümanı, olsa zindan, çəkiçə,
Öz qoluna güvənir, dəmiri bərk görüncə.

Qorxun olmasın heç vaxt həyatda bir güclüdən,
Sən qorx üzünə gülən yaltaq, ikiüzlüdən.

Baş var ağıldan qaçaq, ağılsa başdan qaçaq,
Elə ağıllı gördüm, dəlilər ondan qoçaq.

Sayca lap çox olsa da qarışqanın sürüsü,
Üstünə kölgə salar, pələngin ləpir izi.

Sahibi döysə eşşəyin, heç bilməsə səbəbin,
Özü yükü çəkəndə, düşünər hər tərəfin.

Qəlbimiz dərd məskəni, qəlbimiz eşqin evi,
Dərdi hər bir kəs çəkir, eşq üzür hətta devi.

Çox az gördüm ürəklə doğru sözü söyləyən,
Yalanı uca deyir, doğrunu alcaq deyən.

Çərəz yemək mərəzdi, axtar gör nə əvəzdi?
Çərəzi də çox yesən, o da cana qərəzdi.

Yolun kəsib qəm yükü, sən bürünmə o kürkü,
Qəmə bülənd olana, ağır gəlir baş tükü.

Yarım qalan ömürlər, ölümlər tək ölmürlər,
Ölürkən yaşayırlar, sevənləri ölürlər.

Dünya ilə barışıb, işinə qarışmadım,
Mən insanlıqdan küsdüm, onunla barışmadım.

Nar'a Yolcuyum

Nar'a yolcuyum, glsuyu ile yıkandı kefenim.
Masal bekçileri kesiyor biletimi, yastığım nilfer.
Esintiler arasından seslenen karpuz ve çay,
Gzlerimde byyor ejderha ağızlı fetvalar.
Maçın'den çıksam da yola, Seferihisar'dan.
Glmsesin gle, Van'a yeri ayrılmış hsran.

Sabahın vakarında atlastan fal ačan çekirgeler.
đlen sıcağında safranı ağlatan eteklerin rengi.
Kızarıyor mor, Yahuda turuncu kaçıyor yalana.
Bir zıplayınca rakstayım cennet kapısında, ya hafız!
Bu çiçek de nar olur büyüyünce, elleri kelepçe.
Damarlarında güzel yüzlü kadınların melodileri.
Hüzünlü akar nar suyu, köpüren kavřaklarda.
Cizreli âşıklar düşmüştür öğle sıcağı kaşıklarına.

Bir yudum kahve ile günlerce susuzluk çeker yolum.
Yıldızlar senin gözlerinde uyurken âlem hep sen.
Kızlar aşrı memleketlerde, sahanda horoz yumurtası.
Napolyon, yol yol yol dedim işte bana para, řans bol.

Kiraz değildi dudakları cahiliyenin, toprađa inat.
Yedi kat gökte cananla hemhal, nara yolcuyum.

Zeynep Sümer

Şehidim

Karabağ'da Ermeni'yle savaştın
Düşmana göğsünü geren şehidim.
Allah Allah deyip engeller aştın
Yüce mertebeye eren şehidim.

Sır gibi kimseye görünmez oldun
Vatanı, bayrağı kutsalın bildin
Korkusuz koşunun içine daldın
Düşman ordusunu yaran şehidim.

Mübariz Çavuşum, baktım evvele
Gözünü kırpmadan koştu ecele
Ünvanın ses vermiş yedi düvele
Kahramanlık mührü vuran şehidim.

Tek başına hadlerini bildirdin
Heybetinle zalimleri yıldırdın
Bir hücumda kırk beş düşman öldürdün
Vatana canını veren şehidim.

Çekmiştin kılıcı, koymadın kına
Zalim Ermeni'ler döndü şaşkına
Bayrağın, milletin, yurdun aşkına
Hainlerden hesap soran şehidim.

Korkmadan savaştın canla, bedenle
Neler var tarihte hele bir dinle
Sevenlerin duaları seninle
Okunur ruhuna Kur'an şehidim.

Bir kartal uçurdum Hak'kın yoluna
Vatan beratını taktı koluna
Melekler girdiler sağ, soluna
Ölmeden gönlümde duran şehidim.

Cennetlidir seni doğuran ana
Nadir gelir böyle yiğit cihana
Rabb'imden lütufsun Azerbaycan'a
Gönüllere sevgi ören şehidim.

Zeynep der ki Türk'lük sevgisi kanda
Bunu yaşatırsın şerefte, şanda
Dokuz haziranda, iki bin onda
Cennet-i âlâ' ya giren şehidim.